

Prof. dr hab. Roman Juszkiewicz (1952 – 2012) nazywany jest ojcem polskiej kosmologii.

Zajmował się pierwotną nukleosyntezą, mikrofalowym promieniowaniem tła, teorią niestabilności grawitacyjnej. Jako syn dyplomaty dzieciństwo spędził w Bułgarii, a młodość w Finlandii. Dyplom ukończenia Uniwersytetu Moskiewskiego im. W. Łomonosowa uzyskał w 1976 roku. W swojej pracy magisterskiej rozważał obserwacyjne ograniczenia na możliwy obrót Wszechświata jako całości. Od 1976 roku był związany z warszawskim ośrodkiem astrofizyki. Jego pionierska praca doktorska, "O słabonieliniowych zaburzeniach w modelu Friedmana" stała się znakomitym podręcznikiem kosmologii. Po obronie doktoratu na Uniwersytecie Warszawskim w 1981 roku pracował: w latach 1984-1986 na University of Cambridge i University of Sussex wraz z Johnem Barrowem (laureatem Nagrody Templetona 2006 roku), w latach 1986-1987 na Uniwersytecie Kalifornijskim w Berkeley, a w okresie 1987-1989 na Princeton University, na którym współpracował z największymi kosmologami, J. Peeblesem, J. Silkem. Habilitował się na Uniwersytecie Warszawskim w 1997 r. W latach 1989-1991 był członkiem Institute for Advanced Study w Princeton. Pracował też w Institut d'Astrophysique de Paris w Paryżu i Université de Genève, w Centrum Astronomicznym im. Mikołaja Kopernika PAN oraz i od 2000 r. - na Uniwersytecie Zielonogórskim. 20 sierpnia 2003 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał Romanowi Juszkiewiczowi tytuł naukowy profesora nauk fizycznych. Profesor był jedną z najbardziej i niezależnych postaci polskiej nauki. Początki jego kariery naukowej nie były łatwe. Ironią losu jest fakt, że po doktoracie patron seminarium przez dwa lata był bezrobotny i utrzymywał się z tłumaczenia filmów dla polskiej telewizji, korzystając ze znajomości bułgarskiego i fińskiego.